Småtryck

G

Mördaren
PEHR VICTOR GÖTHES
sista och uppriktiga
Sjelfbekännelse
öfver sitt

å

Mamsell Anna Sofia Forssberg
föröfvade mord,

orsaken dertill, jemte alla de rysliga omständigheter, som varit förknippade med detsamma

och hvilka

EJ

blifvit förut omtalade.

Andra upplagan.

B. IV.

00903

STADSMUSEUM + STOCKHOLMS

B1642/44

Stockholm, tryckt hos J. & A. Riis, 1862.

Uti ett mord ligger i sig sjelft något fasaväckande och förskräckligt; när nu ett sådant är förknippadt med mer än vanlig grymhet, mer än vanlig djerfhet, ådrager det sig naturligtvis äfven mer än vanlig uppmärksamhet, uppväcker en högre grad af fasa.

Det mord, som d. v. rekryten vid Kongl. andra Lifgardet **Pehr Victor Göthe** på sjelfva Påskdagen 1861, under högmessogudstjensten, då andra tillbragte sin tid i templen, begick, är föröfvadt under så uppskakande omständigheter, att menskligheten ryser dervid, och utan tvifvel skola hufvudstadens innevånare länge bevara det i sitt minne, såsom en af de mörkaste punkterna i detsamma. Vid genomläsandet af rättegångshandlingarne, och ännu mera vid genomögnandet af mördarens sjelfbekännelse, är man frestad att snarare tro det vara en saga, en dikt, än en verklig tilldragelse. Det är ej blott ett mord, förenadt med rån, utan den handlande personen deri uppenbarar på samma gång en sådan djuriskhet och eu så ytterst djupt sjunken moralitet, att man knappast vet om man skall tro honom vara en menniska, född af kristna föräldrar och i det nittonde århundradet. Det är ej nog med att han tar lifvet af sitt olyckliga offer, utan han — man tvekar om man skall våga uttala gräsligheten — *skändar, trycker med vällust i sina armar den af honom sjelf kort förut som ett osjäligt kreatur slagtade qvinnan.* Man skulle kunna tro, att en sådan gräslighet ej vore möjlig; men den af honom sjelf afgifna, här nedan intagna, sista och uppriktiga bekännelse lemnar in-

tet tvifvel öfrigt om verkliga förhållandet. **Få** mord, begångna i vårt fosterland, hafva varit förenade med så fasaväckande biomständigheter som det ifrågavarande, och likväl har den ursprungliga driffjedern till all denna skändlighet icke varit annat än en obetydlig förolämpning, en örfil, gifven af mördarens närmaste förman. Det retade högmodet, begäret att till hvad pris som helst komma ifrån det regemente, der mördaren tyckte sig tyranniserad af en person, som nästan var hans jemnlike, var det, som i hans själ först väckte det ohyggliga beslutet. Huru det sedermera fullföljdes vilja vi låta honom med egna ord berätta, men dessförinnan kasta en hastig blick på såväl den mördades som den hjertlöse mördarens lefnad, samt de vigtigaste omständigheterna vid hans gripande.

Mamsell **Anna Sofia Forssberg,** den olyckliga mördade, var född 1827. Genom sin redlighet och sin stilla vandel hade hon gjort sig aktad af alla, som stått i någon beröring med henne. Hon förestod en, Herrar **Hylin** & Comp. tillhörig, i huset N:r 7 vid Hornsgatan belägen försäljningsbod, och åtnjöt synnerligt förtroende af sin principal, genom sin städse visade redlighet och noggrannhet.

Pehr Victor Göthe föddes den 29:de Mars 1840 i Götheborg. Hans mor är den då ogifta, sedermera med en handtverkare i Götheborg gifta qvinnspersonen **Emerentia Martin**, hans far deremot okänd. Vid 3 till 4 års ålder kom han först till Stockholm till en madam **Ölander**, hos hvilken han vistades ett par år. Derifrån kom han till en fru **Brantingson**; från denna fru till en hautboist, samt slutligen vid 11—12 till Prins Carls inrättning för vanvårdade barn. Der vistades han i 2 år och några månader; kom derefter till en stålarbetare **Lundberg** här i hufvudstaden; for sedermera till Arboga och vistades derstädes i 1½ år; återkom derefter till Stockholm, der han erhöll plats hos instrumentmakaren **Fonsbach**, i hvilken tjenst han var från slutet af November 1857 till den 18:de Juni

1859. Sedan han af herr **Ponsbach** erhållit betyg om att han, under den tid han varit i tjenst hos honom, uppfört sig »nyktert och ärligt» samt att han på egen begäran blifvit från sin tjenst skiljd, tog han värfning vid Kongl. andra Lifgardet, der han qvarstannade ända tills han blef anklagad såsom den der hade begått uppsåtligt mord. Det var dock ingalunda första gången han satt på de anklagades bänk, då han ställdes till rätta för detta brott, ty ej mindre än 7 gånger förut hade han varit tilltalad för åtskilliga större eller mindre förbrytelser. År 1855 tilltalades han nemligen och dömdes af rådhusrättens femte afdelning för första resan snatteri till ett värde af 6 Rdr. banko att böta hälften af denna summa eller undergå 3 dagars fängelse samt enskild skrift. Alldenstund böterna erlades, undergick han blott den enskilda skriften, som egde rum i S:t Nikolai kyrka den 26:te i samma månad.

Samma år den 10:de September dömdes **Göthe** att för andra resan snatteri plikta 3 Rdr, eller undergå 6 dagars fängelse samt enskild skrift. Han undergick fängelsestraffet och skriftades i S:t Claræ kyrkas sakristia den 17:de, samt intogs derefter på arbetshuset.

1857, den 15:de September, häktades han såsom rymd från arbetshuset och återsändes dit den 16:de i samma månad.

År 1859, den 8:de Juni, blef han häktad för slagsmål, men frigafs året derpå; han var då ännu i tjenst hos **Ponsbach**. Knappt hade han lemnat denna sin tjenst förrän han ånyo den 1:ste Juli häktades för fylleri och gatufridsbrott, för hvilka förseelser han undergick 17 dagars fängelse vid vatten och bröd. Han slapp ut ur häktet den 19:de i samma månad. Redan den 1:ste Augusti s. å. häktades han dock ånyo, denna gång för stöld, men blef, i brist af bindande bevisning, af rådhusrätten frikänd. Derefter var det, som han på herr **Ponsbachs** betyg sökte och erhöll värfning vid andra Lifgardet, väl förtigande sina förut begångna

dater. Till detta gardes kasern hemkom han en Söndag drucken, hvarvid han företog sig att föra väsen med en kamrat. Den häröfver förtörnade korporalen (**Eriksson**) tilldelade honom derför en örfil, i vreden hvaröfver Göthe sprang upp på en vid fönstret i det en trappa upp belägna rum, der de befunno sig, derifrån upp i fönsterkarmen och kastade sig handlöst ned i gatan. Han skadade sig dock ej särdeles, men måste likväl föras till garnisonssjukhuset, der han qvarstannade i ungefär 3 veckor. Under denna tid var det, enligt hans sjelfbekännelse, som han, rufvande på hämnd, först kom på tanken att göra "något rigtigt ondt." Huru han fullföljde detta sitt uppsåt omtalar han sjelf i sin bekännelse, som vi ej vilja gå i förväg. Innan läsaren genomögnar den, vilja vi dock nämna, att mamsell **Forssberg**, samma dag hon blef mördad, på morgonen hade bestämt sig för att, tillsammans med en sin väninna, mamsell **Almgren**, äfvenledes föreständerska för en annan af herr **Hylins** utsäljningsbodar, bevista gudstjensten i slottskapellet. Emedan densamma ej derstädes börjar förr än kl. 11, var hon ännu ej färdigklädd, då **Göthe**, beväpnad med en, från en kamrat tagen, knifklinga, kom till hennes bostad i afsigt att komma åt de penningar, som han anade att hon hade i sin vård. Då han, på sätt han sjelf omtalar, fullbordat sitt blodiga dåd och ämnade begifva sig bort med sitt rof, bestående af 332 Rdr 99 öre rmt, synes den tillfälligheten, att han förlorat sin sleifknapp, för hvars ersättande han var tvungen uppsöka en knappnål, varit orsaken till hans några få minuter derefter inträffade gripande. Om han icke behöft förspilla den för honom så ytterst dyrbara tiden med ofvannämnda sysselsättning, så hade han troligen redan varit långt borta innan mamsell **Almgren** kom för att hemta mamsell **Forssberg**. Nu deremot befann han sig ännu inne i rummet, när hon kom tillbaka, och då han observerade att någon ämnade sig in till den mördade, ställde han sig för den åt förstugan vettande magasins-dörren, på det att ingen

skulle komma in. Mamsell **Almgren** frågade: "Får jag ej komma in, Sofie?" och hörde då till sin förvåning en karlröst gifva henne ett nekande svar. Som hon återupprepade sin fråga, utan att erhålla något svar af mamsell **Forssberg**, började hon blifva ängslig och, troende att någon kanske brutit sig in i magasinet, sedan mamsell **Forssberg** möjligtvis aflägsnat sig, skyndade hon till det utåt husets gård liggande bodkammarfönstret för att söka få reda på förhållandet. Der såg hon dock ej något; hvadan hon begaf sig ut på Hornsgatan, för att genom det åt denna gata vettande butikfönstret se in i boden. Det var då hon varseblef **Göthe**, som, när han såg sig upptäckt, genast tog till flykten. Mamsell **Almgren**, som ögonblickligen skyndade fram till husets bakport, belägen åt Repslagargatan, såg då mycket rigtigt den nyss observerade personen springa denna gata framåt. Vid hennes rop: "Tag fast tjufven!» eftersattes **Göthe** nästan genast af skräddaregesällen **Jonsson**. **Göthe**, seende sig vara förföljd, störtade sig in i Schönborgska huset, sprang genom flera af dess gårdar, samt slutligen ut genom en af husets åt Göthgatan till belägen port. Der var det, som han fasttogs af fabrikör **Spets** och plåtslagargesällen **Blomberg**, hvilka, jemte tillstädeskommen polis, afförde honom till vaktkontoret vid Adolf Fredriks torg, hvarifrån han vidare forslades till andra gardets kasern. — För sitt biträdande vid gripningen erhöll sedermera mamsell Almgren 150, Jonsson 75 och Blomberg 50 rdr rmt.

Redan samma dag började förhören med honom af herr polismästaren **Ekströmer**. Hvarken under dessa förhör eller den med honom sedermera inför krigsrätten företagna ransakning visade han någon ånger eller blygsel öfver sitt förfärliga brott, nej, han tillochmed önskade sig ej hafva blifvit så hastigt gripen, för att hafva kunnat få hämnas på den förut nämnde korporalen. Vid förhöret erkände han nästan genast att han var den, som ensam begått mordet, dock förteg och förändrade han flera omständigheter, hvilka han i sin här nedan följande

sjelfbekännelse rättar och tillägger. Han blef af krigsrätten förklarad skyldig till mord och dömd att mista lifvet genom halshuggning. Krigshofrätten stadfästade denna dom, och då han i underdånighet vände sig till Hans Maj:t Konungen med begäran om någon mildring i sitt straff, blef denna hans nåde-ansökan af Konungen afslagen. Sig sjelf till straff och andra till varnagel, måste han, såsom ett försoningsoffer åt det samhälles lagar, han så fräckt trampat under sina fötter, ljuta döden på afrättsplatsen utanför Skanstull Onsdagen den 8:de Januari innevarande år i närvaro af en stor menniskomassa. Under den sista delen af sin fängelsetid skall han stundom hafva visat mycken ånger öfver sitt förfärliga brott, stundom åter varit rent af döf för de förmaningar, som till honom ställts af fängelsepredikanten herr Afzelius. På afrättsplatsen visade han sig frimodig och gick utan någon synbar fruktan döden till mötes. Måtte nu det på honom statuerade dödsstraffet afskräcka andra från att träda i hans fotspår på den väg, som leder till förderf och esomoftast äfven till evig förtappelse!

Härnedan följer den af honom uppsatta och undertecknade sjelfbekännelsen, så lydande:

En fullständig berättelse om mitt brott och orsakerna dertill.

Jag kom ej på den olyckliga tanken på Lördagen, som jag uppgaf inför Krigsrätten, utan den hade jag länge hyst inom mig.

Den kom sig derutaf, att jag var drucken en söndagsmorgon, och höll på och gycklade med en kamrat; då kom en korporal, som heter Eriksson, och slog mig derför. Jag blef då så arg, att jag icke visste hvad jag skulle göra, hvarken honom eller mig sjelf; och jag kunde icke låta ilskan bryta ut mot någon annan, än mig sjelf. Jag sprang derföre upp på britsen och kastade mig handlöst ut genom fönstret, så att jag föll ned på gatan,

och jag hade troligtvis slagit ihjäl mig, om ej Guds skyddande hand varit med mig. Jag kom då genast till sjukhuset, men der låg jag ej längre än tre veckor; ty jag skadade mig ej så svårt. På sjukhuset låg jag och tänkte huru jag skulle hämnas detta på Eriksson; ty jag ansåg det vara hans fel. Jag tänkte att, kosta hvad det kosta ville, så skulle jag hämnas samt sedan rymma från regementet; ty jag tyckte att allt föll sig så svårt sedan dess. När jag kom ifrån sjukhuset, var jag ute flera gånger och såg mig om för att någorstädes kunna stjäla, på det jag skulle kunna förskaffa mig civila kläder; men det ville ej lyckas mig. Jag tyckte emellertid det skulle blifva alltför svårt att stanna qvar till nästa vinter; hvarföre jag kom på den olyckliga tanken, att, om jag än skulle sända någon menniska till andra verlden, så skulle jag ifrån regementet. Jag kom då ihåg, att på ljusmagasinet uti Jakobsgränd var en gammal käring, och ansåg att det skulle betyda mindre, om jag expedierade henne till andra verlden. Jag gick derföre dit en eftermiddag i slutet af Februari månad; men då jag kom in fick jag se, att hon ej var qvar, utan det var en annan uti hennes ställe. Då tänkte jag: det gör enahanda, det skall ej hindra mig i min föresats; men det var ett annat fruntimmer derinne och handlade, och jag hörde att hon kallade försäljerskan för fru. Åh, så fördömdt! tänkte jag; kanhända hon har man, och då går det icke för sig. Jag var ganska ledsen och villrådig om hvad jag skulle göra; men kanhända att så kunde vara, tänkte jag, och beslöt då att se mig om någorannorstädes. Jag funderade länge härpå, utan att hafva något visst ställe för min plans utförande.

I denna belägenhet var jag ungefär en månads tid; då kom jag ihåg, att det var ett ljusmagasin vid Hornsgatan. Der, tänkte jag, skall bli ett passande ställe för mig; der kan jag komma åt att stjäla; ty jag visste ej att det var flyttadt (det var nemligen der, som nu lärftskramhandlaren

Nilsson har sin bod, eller huset N:o 10 vid Hornsgatan). När jag kom dit, fick jag se, att der ej var något ljusmagasin. Ha då alla afgrundsandar satt sig emot mig? tänkte jag. Under det jag så gick och funderade, fick jag se, att nämnde magasin var beläget på andra sidan af gatan, eller huset N:o 7. Nå, godt! tänkte jag. Men der var ej lätt att stjäla — det såg jag genast — ty fönstret låg så långt ned vid gatan, att hvarje menniska, som der gick förbi, kunde se allting derinne.

Detta blir allt svårt, tänkte jag, men jag skall likväl försöka. Jag trodde, att försäljerskan qvartalsvis lemnade penningar ifrån sig, och det gladde mig att hon då skulle hafva inne en betydlig summa, och att jag således skulle erhålla ett bra kap. Det kommer jag långt med, tänkte jag, och snart måste det ske, innan hon lemnar dem ifrån sig. Endera om Fredag, om jag icke kommer på vakt, eller ock får det lof att ske om Söndag. Detta var på Onsdagen.

När jag på Thorsdagen fick höra, att jag följande Fredag skulle på vakt, beslöt jag utföra min onda gerning på Söndagen; ty på Måndagen skulle jag åter på vakt och då kunde det ej gå för sig. Jag gick på vakt till Södermalms torg, dock utan att på någon stund begifva mig upp till Hornsgatan. När jag kom af vakt, var jag ifrån kasernen och gick på Lördagsmiddagen till majorskan **Robson** vid Hamngatan, af hvilket fruntimmer jag bekom 25 öre för uppköp af papper, som jag skulle hugga ut till hyllpapper. Jag var ej till Söder, såsom jag uppgifvit inför Rätten. Detta sade jag för att tillfredsställa auditören, ty han låg så hårdt öfver mig om det att jag sagde dag skulle varit till Hornsgatan: men der var jag sannerligen icke sedan den omnämnda Onsdagen. Jag tog då lokalen i besigtning tillräckligt, för att veta hvarest jag skulle komma in om Söndagen.

Då jag gick från fru Robson, begaf jag mig till staden och Österlanggatan; gick den framåt till Benickebrinken; denne upp till Baggensgatan och fram-

åt till Köpmantorget; Köpmanbrinken nedför och Österlånggatan framåt igen. På så sätt gick jag omkring en gång, till dess jag kom till stora Hoparegränden, den jag gick nedför till Skeppsbron. Uti sistnämnde gränd träffade jag en flicka, den jag gick in till, och hon fick de 25 öre, som jag bekommit af fru Robson. När jag gick ifrån flickan, begaf jag mig direkte till Norrmalm, der jag på Drottninggatan träffade en kamrat, som heter Fogel, med hvilken jag gjorde sällskap ned till Röda Bodarne, hvarest vi å ett bränvinsmagasin förtärde svagdricka. Derefter gingo vi till Carl XIII:s torg, deröfver, Strandgatan ned, till Nybron. Der mötte vi en Herre, som frågade oss om vi ville vara behjelplige att flytta lårar, hvilken fråga vi jakande besvarade och hvarvid en man af kapten **Ribbings** kompani kom tillstädes och äfven blef antagen. Med detta arbete voro vi sysselsatte till kl. ½ 8, då vi fingo vår betalning och gingo hem.

På Söndagsmorgonen kl. ½ 10 gick jag ifrån kasern in på en krog i hörnet af Riddare- och Styrmansgatorna, der jag förtärde två supar, två bröd och en bit kokt lax. Kl. var nära 10 då jag gick derifrån till Södermalm. På Artilleriplanen mötte jag en kamrat, som heter Lund, med hvilken jag talade några ord och gick sedan vidare till Nybron, der jag köpte mig en cigarr; gick sedan vidare till Carl XIII:s torg, Mynttorget och Vesterlånggatan framåt. Der mötte jag en man af kapten **Jägerschjölds** kompani, som heter Sjögren; honom talte jag vid och fortsatte sedan vägen åt Södermalmstorg, Göthgatan upp till S:t Paulsgatan, den framåt till Repslagaregatan och den ned till den lilla porten i huset N:o 7 Hornsgatan (jag visste ej till denna port förut), der jag gick in på gården till förstugan, som vetter åt Hornsgatan och till den dörr, som leder till ljusmagasinet; den var oläst, och jag gick in. Då jag inkom frågade en röst: Hvem är det? hvarpå jag icke svarade, utan tog det knifblad, som jag hade medtagit från kasern, ur kappfickan och höll detsamma i högra han-

den, framgående till den dörr, som leder in till kammaren. Då jag kom dit, stod der ett fruntimmer halfklädt och sköt igen dörren, så att den stod på glänt. Jag frågade nu om der icke bodde någon fru med namnet **Westerberg**? Härpå svarade hon, att hon ej visste det. — Åh jo, nog skall mamsell veta det, sade jag. — "Nej, hör han! det vet jag inte. Han får lof att gå, ty jag skall kläda mig", svarade hon. — Hon är bestämdt här inne, sade jag och sköt på dörren, för att komma in. — Det är ingen här, svarade hon; han får lof att gå sin väg, ty han generar mig. — Åh, inte generar jag er, sade jag; hvarefter jag sköt upp dörren och gick in uti kammaren. Hon förstod troligtvis min afsigt, ty hon sprang genast ut i magasinet; men jag sprang efter och upphann henne, då hon hade handen på dörrvredet.

Jag tog nu tag uti högra armen och drog henne in i kammaren. Under det jag sålunda drog henne, skar jag henne på halsen. Vid första skäret, jag skar henne, bad hon: "Söta Herre! goda Herre!" Mitt svar på dessa hjertskärande ord, hvilka jag ännu tycker ljuda i mina öron, var: Nej, ditt l—r! Jag hade intet förbarmande eller medlidande med den arma menniskan, utan jag fortfor med utförandet af min djefvulska gerning. Jag kan ej säga huru många gånger jag skar henne; men jag tror att det var 6 a 7 gånger.

Hon hade nu fallit omkull och låg på golfvet, jemrande sig. Jag fick då se en stor knif ligga på en såpfjerding, den jag genast tog och strök af såpan mot kanten af fjerdingen, hvarefter jag gick tillbaka till henne. Hon låg då framstupa och jag ställde mig grensle öfver hennes kropp, hållande min venstra hand för hennes mun. Hon fick dervid ett finger i sin mun och bet deri så härdt, att jag trodde det hon skulle bita af detsamma. Sin högra hand hade hon lagt på halsen; då högg jag flere gånger henne på handen, ty jag ville att hon skulle taga bort densamma; men det gjorde hon icke. Jag tog derföre uti den och lade den ned på

golfvet. Under det jag högg henne på handen tappade jag knifven, ty jag var mycket blodig på högra handen i följd deraf att jag på det lilla knifbladet skurit mig i densamma. Sedan jag hade lagt ned hennes hand på golfvet och tagit upp knifven, satte jag den på hennes hals och skar så mycket jag förmådde tills det tog emot, då jag slutade. De tre sår, hon hade i hufvudet, dem sparkade jag henne med venstra skoklacken, emedan jag tyckte att hon rörde sig ännu.

Efter att hafva slutat skära henne i halsen lade jag ifrån mig knifven på golfvet, torkade jag af mig blodet med hennes kjortlar, hvilka jag sedan uppdrog på henne samt såg och.... *), hvarefter jag åter drog ned dem och gick till penningelådan, som var uti disken och drog ut den. Då jag såg att der kunde vara ungefärligen 10 Rdr, gick jag derifrån in uti kammaren, der jag uti en byrå drog ut tre lådor, utan att finna några penningar.

Kors i Jesu namn! utropade jag, skulle jag begått mord utan att hafva något derför? Då jag uttalade dessa ord hörde jag någon gå uti förstugan eller trappan, hvarföre jag genast skyndade ut i magasinet och höll dörren igen, ifall någon skulle komma. Sedan det åter var tyst, gick jag att uppsöka dörrnyckeln; ty jag tänkte i den händelse någon komme, så skulle ingen slippa in. Men jag fick ej sigte på den. Jag fick väl fatt i en nyckel, men den passade icke. Jag återvände nu till kammaren och skulle draga ut den fjerde lådan, då jag under soffan fick se ett litet skrin. Jag skyndade att framtaga det, hvarvid jag hörde något skramla uti detsamma.

Nå, har jag nu ändtligen fått reda på dem! tänkte jag; gick derpå ut i magasinet och bröt med den stora knifven upp skrinet. Då jag såg penningarne, tänkte jag: Nu, eller aldrig, skall jag

---

*) Hvad härefter följer hafva vi för anständighetens skull måst utesluta. Nog af, *han skändade den af honom mördade qvinnan!!!*

ifrån regementet. Jag stoppade penningarne på mig och gick till disklådan, för att taga der varande 10 Rdr. Ditkommen fick jag se en kapp-knapp ligga på golfvet: jag tog då upp den, ty, tänkte jag, den kan röja mig, om den ligger qvar. Den röjde mig ändå; ty, då jag tagit de penningar, som voro i lådan och stoppat dem i fickan samt skulle aflägsna mig, kom jag i erfarenhet af att det var sleifknappen, som gått ur.

Jag gick då in i kammaren för att taga en knappnål att sätta i stället för knappen; men de voro för små, så att jag icke kunde begagna dem. Jag blef då villrådig öfver hvad jag skulle sätta i stället, och jag kunde ej upptäcka något, som dertill vore passande. Då fick jag höra att det kom någon i förstugan; jag skyndade till dörren uti magasinet och höll igen den. Då kom det någon och ville in; men jag fortfor att hålla igen. Får jag inte komma in, Sophie! frågade en röst. — Nej, det får ingen komma in, var mitt svar. Men då hon ej upphörde att rycka och vrida på dörren samt yttrade: "Får jag inte komma in!" svarade jag: "straxt!"

Hon gick emellertid till fönstret åt Hornsgatan och tittade in i magasinet.

Då jag såg det, sprang jag ut till Repslagaregatan: men hon sprang efter och ropade: "Tag fast tjufven!" hvarefter jag blef tagen och förd till polisvaktkontoret vid Adolf Fredriks torg.

Detta är nu allt och det sanna af hela händelsen. Jag har ej utelemnat det ringaste af hvad jag från den olyckliga dagen kan föra mig till minnes.

Stockholm i Juni 1861.

Pehr Victor Göthe.